

רחל מרחלת על כל העולם

גאוני או לא?

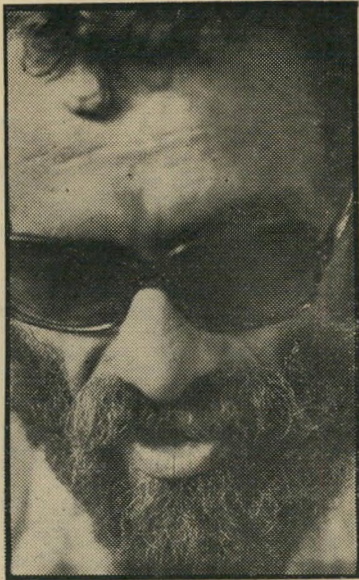
הפנתר השחור

לא בני-אדם? ואם הוא פנתר, אז אין לו כבר זכות לחיות במדינת הזאת? בחירות? נפש רצה הגברת מלכין בכיוון המערה, במטרה להציל את חיי הפנתר שבתוכה. לפתע, כמו מתוך האגדות, הגיח גבר מגודל שוקו-פרא עוטה את פניו כשהוא נושא בידיו פנתר ינוקא, וחלף על-פניה. לא היה זה אלא מיועצו **נחמן פרקש** שלחופש יולד, אשר גנב פנתר מגן-החיות התניכני הסמוך ואימץ לו אותו אל ליבו כידיד.

גברת מלכין נרגעה. הפנתר היה פנתר שחור אמיתי, לא מאלה שרואים בהפגנות בכיכר המשביר בירושלים.

נחמן פרקש לעומת זאת, כך מספרים יודע-ידבר, ניראה לאחרונה במונית הייר דת לבאר-שבע, כשבדידו הפנתר, או אם תיתקלו בו במדבריות הנגב, או רצוי שר תבדקו טוביטוב איזה פנתר צועד לצידו, שלא יהיו איהבנות.

אשתו-לשעבר של פרקש, **גאולה**, נמ- צאת לכת באמריקה ביחד עם בנם בן הר שנתיים, **פול**. פרקש רצה, כזכור, לגדל את בנויחידו כילד-טבע, ואילו האם גאולה, המכונה גם **סאפפו** על שם האלה סאפפו מלסבוס התנגדה, כזכור, ונאלצה לברוח מאימת בעלה אל הציוויליזציה של המערב. הייתי מתה לדעת איך פרקש חושב לי גדל עכשיו את הפנתר.

נחמן פרקש פנתר מאומץ

השעה היתה שעת-צהריים. גברת **מלי** ב'ין, שאחד מילדיה הוא תלמיד בית-הספר התיכון הפתוח שבשכונת ליפתא התחיתה בירושלים, עמדה על מישמרתה במיסגרת תורנות שהונגה בין הורי תלמידי בית-הספר. מתפקידה היה להקיף את הגדר ול- השגיח כי זר לא יבוא בשערי בית-הספר. לפתע, ללא אזהרה מוקדמת, שמעה צע- קות מכיוון הוואדי הקרוב וראתה את אחד המורים רץ, כשנישקו דרוך, לכיוון מע- רה קרובה כשהוא צועק: „הפנתר, להרוג את הפנתר!”

גברת מלכין, אשה נאורה לכל הדיעות, לא-כל-כך הבינה איך בכלל מעלה משהו בדעתו להרוג פנתר. מה יש, פנתרים זה

יהיה כזה בכלל, בסופו של דבר. שיש סירב לבקשה, המחוצפת לדעתו, וכעת הוא תובע את העיתונאית לדין ב- אמצעות עור-יהדין שלו **דויד אלדרור**. מירית, מצידה, אינה מתרגשת ביותר מ- עצם התביעה. בקול אדיש ומשועמם היא מספרת שאין לה כוח להתעסק בסטיות, וגם לא זמן, ובכלל כל העסק הזה משעמם אותה עד מוות.

היא בסך-הכל רצתה להרוויח 750 ל"י ביום, אבל אחר-כך הסתבר לה פיתאום שהיא חסרת-ניסיון בעניינים כאלה, ושמו- טב לה לחתום חוזה שבו יובטחו לה אחר- זים מרוויחי הסרט. כי איך אפשר לדעת מראש שהסרט לא יעשה מיליונים, למשל? איך שלא יהיה, את התמשך תוכלו ל- שר, מוע, אם תרצו, בבית-מישפט השלום תל- אביב-יפו, שם תישמע התביעה בקרוב.

אם אתם חושבים שפרשת הממורים באה על פיתרונה בעזרתו האדיבה של הרב גורן, אינכם אלא טועים. עובדה, הפרשה עדיין גורמת צרות ל- אנשים הנוגעים בה ומבילה אותם עד לבתי-המישפט בתהלוכה.

ומעשה שהיה, כך היה, איש-הקולנוע **שיש קולר** החליט, יום אחד, להפיק סרט על פרשת הממורים, והטיל את כתיבת ה- תקציר לתסריט על העיתונאית **מירית שם-אור**, שהיא גם אשתו של הזמר **צבי קה פיק** ובתה של העיתונאית **אורה שם-אור**.

לפי ההסכם שנחתם בין השניים התחיי- בה מירית להשלים את כתיבת התקציר

מירית שם-אור רווחים קלים

תוך שבועיים, ובתמורה לקבל 750 ל"י, כשבא שיש, כתום השבועיים, לקבל את התקציר אמרה לו מירית, לדבריו, שכתבה תסריט „גאוני” ושהיא דורשת לשנות את ההסכם ולחתום על הסכם חדש, שבו יוב- טחו לה אחוזים מרווחיו של הסרט, אם

מדי-שנה כעשרה תלמידים בלבד. דורין, כמו כל אשה טובה ואוהבת - למרות ההצלחה הפנטסטית השאירה את הקאריירה מאחוריה, ולפני מיספר שבועות הצטרפה אל ידידה בניו-יורק.

מה שבטוח הוא שבעוד כמה חודשים נראה אותם פה שוב. כי לדורין, כידוע, בתוקף היותה בתו של מנהל חברת-תעופה אין בעיות של כרטיסי-טיסה וגם ג'פר, תודה לאל, מסודר מהבחינה הזו.

דורין פרנקפורט כרטיס-טיסה בשפע

האנשים היפים שאין להם בעיות

אחד הנוגות היפים ביותר שהיו לעיר הזו נעלם לאחרונה מן הארץ. אני מדברת על התסריטאי האמריקאי **ג'פרי גרין** ועל בעלת-הבוסק ומתכנתת-האופנה **די רין פרנקפורט**, שהיא בתו של מנהל טלוואיזיה בישראל, **אדוארד פרנקפורט**.

דורין וג'פרי, הנמצאים זה עם זו כבר חמש שנים, הספיקו לחיות יחד במשך שנות חברותם בחלקים שונים של העולם. בתחילה חיו ברובע צ'לסי של בלונדון ב- משך כשנה, כשג'פרי כותב תסריטים ודי רין מציירת פלאקאטים. אחר-כך הם עברו לגור ברובע הלאטיני של פריס, כשג'פרי ממשיך לעסוק בתסריטיו ואילו דורין לר- מדת אמנות באקול דה-בוואר.

אם בלונדון היו ידידיהם הקרובים יש- ראלים כמו **שלום חנוך** ואשתו **ליהיא**, הרי בבירת האורות היו חבריהם האמנים הבהוימים של הרובע הלאטיני.

אחרי שהייה בת שנה בפריס שבו הר שניים ארצה, וג'פרי אף עמד סוף-סוף ל- הביא לידי מימוש את אחד מתסריטיו, אלא שהעסק הסתבך ויגיע כפי הנראה בקרוב לערכאות. דורין, לעומת זאת, אחרי ש- רכשה דירה נחמדה ברמת-גן פתחה בכל- יום בוקר בשם חיצונו, שהוא גם ה- תל מלדותה, והתחילה להפ- יעים מטורפים ויפהפיים, למישפחה יהודית החלת שהוא תל עוסק

נועלילות

אנו הפלסטי

להיות גם צעיר, גם חתיך וגם מבוקש, זה קצת קשה בארצנו הקטנות. אני מכיר- רה כמה בחורים שטוענים שזה אפילו קשה מאוד, כשיש כל-כך הרבה חתיכות, ואם אתה כמו שאמרתי כבר קודם גם חתיך, גם צעיר וגם יש לך אינו מכונית לעניין שמוכיחה שיש לך חשבון לארע בבנק, הרי על-אחת-כמה-זוכמה.

או אולי מישור מוכן להסביר לי למה הוא עשה את זה? וכשאני אומרת הוא, אני מתכוונת לרודולף **אנו יאנס**, ש- כולם מכירים אותו בשם **אנו** ושהוא הו- לנדי. אחד כזה שחי בתוכנו לא בגלל

רודולף אנו יאנס מי שמבין רמזים

להתגבר על האשה והחבר אפשר היה בקלות, בעזרת כמה שקרים קטנים, אך להתגבר על צה"ל, זה קשה אפילו לאוהבים. קשה, אך לא בלתי-אפשרי. הקצין נזכר לפתע שבעצם אין לו קצין-חינוך בחיל, ולמה שלא תהיה קצינת-חינוך, אם כבר? הוא הסביר לה שצה"ל משוע עתה ל- כוח-אדם, ושכותבת-פיומנים חיונית בו. אחר-כך הוא היה צריך לשכנע את ה- שלישות הראשית שדווקא הפיומונאית תהיה זו שתביא את אור החינוך לחיילים שלו, ואם היא על תקן של מושיעה - היא צריכה גם לעודד דרגות סרן.

לא ברור איך הוא התגבר על בעיות כמו קורס קצינות, פו"מ וותק, מה שכן ברור הוא, שהפיומונאית שלנו מסומת עתה באחד ממחנות צה"ל, כשהיא לבושה מדים ועונדה דרגות סרן.

חינוך ואהבה

הוא - **קצין** בכיר בצה"ל, מפקד אחד החיילות אשר התגלו פתאום במילחמת יום-הכיפורים, וזו הפופולאריות רבת ובי- עיקבות זאת - עלתה גם הפופולאריות של המפקד.

היא - **כותבת פיומונים**, עיתונאית לעת-מצוא ובת למישפחה עיתונאים ידועה. הם נפגשו כאשר הוא הזמין אותה לכתוב חומר ללהקה שאותה רצה להקים בחיל שלו. נפגשו והתאהבו - הוא - שכח את אשתו וילדיו, היא - את החבר שלה, רי- שביהם יחד שכחו את הלהקה והחליטו, במקום, לזכור זה את זה וזו עשרים וארבע שעות ביממה.